

22.2., 1. neděle postní, Invocavit (Vzývati mne budou a vyslyším je – Žalm 91,15)

Introit: Davidův. V tebe doufám, Bože můj, kéž nejsem zahanben, ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou. Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine. Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. (Žalm 25,1-9)

Píseň: 33,1-5 *K tobě duši pozdvihuji* (Žalm 25)

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že tady můžeme být. Děkujeme za uplynulé dny. Za milá setkání a slova, za radost, za sílu něco překonat, udělat, za chvíle odpočinku, uzdravení, ticha.

K tobě pozdvihujeme svou duši (jak jsme zpívali v písni), své myšlenky, směřování. Chtěli bychom postní čas do Velikonoc přijmout jako pozvání zpomalit, soustředit se, nechat se od tebe vést.

Prosíme o citlivost, o otevřené uši, mysli, srdce.

Myslíme na cestu, kterou prošel před Velikonocemi Pán Ježíš. Mezi obyčejnými lidmi, v radostech i starostech, střídavě oslavován a odmítán, nakonec s nenávistí odsouzen a ukřižován. Je to už dávno, a přece máme na odvěké realitě zlého světa podíl.

Prosíme, přemáhej zlo ve světě, tak jako jsi to ukázal Ježíšovým vzkříšením. Amen.

Čtení: Lk 4,1-13 - pokušení na poušti

Píseň: 320 *Já chtěl bych, Bože můj*

Text: Sk 14,8-20

Kázání:

Je to lákavé. Být jako Bůh. Být jako bohové. Zázračně pomoci sobě i druhým. Změnit svět. Dábel to nabízel Ježíšovi – chleba, moc, sláva... ty to určitě budeš umět využít pro dobro - své i světa. Ježíš řekl ne. Šel cestou při zemi. Něco se dařilo, něco moc ne. Skončil na kříži. Neslavně.

1. Nejsme bohové

V Lystře byl ochrnutý člověk, od narození nechodil. Poslouchá Pavlovo kázání a přitom na něj upírá oči plné naděje. Z mnoha běžných činností je vyloučen, ale tady cítí, že slovo o Boží lásce je i pro něj. Pavel jeho víru rozpozná a vyzve ho, aby vstal. Muž vyskočí.

Zástupy žasnou, jásají. Jsou tady mezi námi bohové! Máme je na dosah. Když si je budeme předcházet, hýčkat, máme je v ruce. Chystá se oslava, festival, hody.

Když Pavlovi a Barnabášovi dojde, co se chystá, potřebují to zastavit. Je to nedorozumění!

Svlékají se, aby ukázali svá obyčejná lidská těla. Jsme lidé jako vy. Zranitelní, smrtelní.

Všelijak nemocní, nedokonalí. (šaty dělají člověka) Podobně jako Ježíš odmítl dáblova pokušení na poušti – i oni „zůstanou na zemi“.

2. Být ve světě

Jsme tady mezi vámi. Nejsme bohové. Bůh je nad námi. Nad námi křesťany, nad těmi, kdo v něj už dávno věřili – nad židy, ale i nad vámi, kteří jste věřili v bohy jiné. Je nad námi Bůh, který dává život, sesílá déšť, nechává svítit slunce – na všechny. Bůh, který je dobrý ke všem a (mezi mnohým jiným dobrem) tohoto ochrnutého člověka postavil na nohy.

Místem, posláním nás křesťanů je „být ve světě“. Často zlém, nebezpečném. Jsme zranitelní, křehcí. Když Ježíš odmítl dáblovu nabídku superschopností, vybral si cestu zranitelnosti. Když

později svým nejbližším, učedníkům říkal, že ho čeká cesta utrpení, Petr ho chtěl od toho odvést, odvrátit. Ježíš se tomu ale postavil. Drsně Petra odmítl – jdi mi z cesty, satane. (Mk 8,31-33)

3. Jak funguje dav

Brzy se ukáže, co to znamená být křehký, zranitelný. Sám proti rozvášněnému davu. Ukáže se, jak lidé dokážou naložit s člověkem, který se znelíbí.

Z míst, kde byli apoštolé předtím – z Ikonie i ze vzdálené Antiochie, přišli do Lystry židé, kteří s činností apoštolů a s tím, co říkají, nesouhlasí, celá tahle křesťanská zvěst je štve. Strhnou dav k nenávisti, lidé berou do ruky kameny, tuto kapitolu šíření křesťanství, toho nového učení, se chystají uzavřít.

Jak podobné tomu, co zažil Ježíš: trefně to vyjadřuje píseň Miloše Rejchrt Proč jen mlčíš, Pane: „Poznals, Pane, co je přízeň davu, v této chvíli žádá život tvůj, když ti včera provolával slávu, pro změnu dnes křičí ukřižuj.“

Dav rychle mění názory. Vyjadřují to sousloví jako „rozvášněný dav“, „nechat se strhnout davem“, „davová psychóza“. Je to někdy až opojné být součástí něčeho většího. Nechat se nést proudem, na vlně nadšení - nebo na vlně odporu. V našem příběhu to bylo nejdříve nadšení z uzdravení chromého člověka, to pak bylo vystřídáno vlnou nenávisti. V davu člověk snadno ztratí soudnost, hůř se přemýšlí, soustředí, modlí. Vzdáváme se vlastní odpovědnosti. Není špatně být v davu, ale nenechat se rozpustit.

I Ježíš se bránil tomu, aby ho dav provolal králem. Přitom by to bylo skvělé mít takového krále. Zařídil by Boží království snadno a rychle.

4. Vstát a jít dál

Na Pavla se snesla smršť kamení, padl k zemi. Vyvlekli ho z města, dav vykonal svou práci a může se rozejít. Pavel ale přežil, obstoupí ho přátelé a pomůžou mu vstát. Za městem, jen v kroužku nejbližších, bez slávy. S pomocí přátel, kteří věří v Boží pomoc. Tohle vstávání už se děje mimo zraky davu, mimo kamery. Mnohá naše vstávání po pádu se dějí nenápadně, obyčejně, někdo nám podá pomocnou ruku, povzbudí, doprovází, podpírá. Díky za ta – vstání, uzdravení, obnovou sil. I když někdy jen pomalu... Díky za ty, kdo nás podpírají.

Pavel se rychle zotaví a spolu s Barnabášem pokračují v cestě, odcházejí do Derbe. Dál šíří evangelium, dobrou zprávu pro židy i pohany, pro zdravé i nemocné, pro jednotlivce, skupiny – i davy.

5. Nenápadná cesta do Božího království.

Z Derbe se vracejí stejnou cestou zpátky, v Lystře, Ikonii i Pisidské Antiochii navštíví skupinky věřících, povzbuzují je, mluví o vytrvalosti. Cesta křesťanství nebude procházkou rájem. Pavel už to zakusil na vlastní kůži. Vyřizuje lidem: „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království.“ (Sk 14,22)

Podobně jako dav tenkrát v Lystře toužíme po zázračných lékářích, lécích i léčitelích. Všechno se přece dá opravit, zdokonalit, vyměnit. Díky za možnosti léčit, tišit bolest, nahradit klouby, vyoperovat nádor, díky za léky na bolavou duši, za možnosti psychoterapie... A zázraky v životě se zdaleka netýkají jen zdraví. Díky za to, že se sami každý jinak můžeme podílet na tom, aby svět byl vlídnější.

Boží království to ještě není, ale místy probleskuje. Třeba když ten chromý člověk v maloasijském městě Lystře najednou vstal. Když Pavel přežil davovou nenávist a nebyl ukamenován. Když mu přátelé pomohli vstát. Když hloučkům lidí pronikla zvěst o Boží lásce do srdce a zapustila tam kořeny...

Díky, Bože, za to, že na nás občas dýchne tvé království.

Vyznání vin

Píseň: 339 Věříme srdečně

Večere Páně

Píseň po VP: 384 *Ó Pane můj, pokoj at' tvůj*

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Poslání:

Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.... Jak je tomu s *člověkem*, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit. Jeho duše se uhostí v dobru, jeho potomstvo obdrží zemi. (Žalm 25,10;12-13)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Píseň: 706 *Důvěřuj se v Pána*